

bývají, obmezují neb zrušují, jen (nur) zápisem do hlavní knihy (§ 4 knih. zák.). Nebylo-li právo zástavní, ač vklad jeho byl soudem povolen, vůbec zapsáno, nemohlo vůbec vzniknouti (§ 4) pouhým založením dlužního úpisu do sbírky listin. Aby se bylo lze dovolávati listiny, založené ve sbírce listin, musila by býti alespoň zmínka o ní v hlavní knize, neboť jen pak se stala součástí knihy pozemkové a jen pak je každý povinen přesvědčiti se o tom, zda zápis v knize hlavní je úplný. Není-li však v knize hlavní vůbec zmínky o nějakém právu, není ani možno, tomu, kdo do hlavní knihy nahlédne, předvídati, že by snad ve sbírce listin mohla býti listina, týkající se nějakého zápisu sice povoleného, ale nevykonaného. Poněvadž stěžovatelé nabyli k nemovitosti, o kterou jde, zástavního práva v důvěře, že před nimi není jiného zatížení, a poněvadž, když by opomenutý zápis proveden byl v pořadí před jejich právy, byli by stěžovatelé na svých právech zkráceni, nelze podle § 104 druhý odstavec knih. zák. provést opravu chyby bez jejich souhlasu.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

Důvody:

Dovolacímu rekursu nelze přiznati oprávnění, neboť napadené usnesení odpovídá stavu věci i zákonu, a vývody dovolacího rekursu nejsou způsobilé vyvrátiti správné důvody napadeného usnesení, s nimiž dovolací soud souhlasí. Zástavní věřitelé, k jichž rekursu bylo změněno usnesení prvního soudu, nabyli v důvěře v pozemkovou knihu práv, která by byla dotčena, kdyby dodatečný zápis opominutého zástavního práva byl proveden v původním pořadí. Listina, na základě které vklad zástavního práva měl býti proveden (dlužní úpis), byla sice založena v opisu do sbírky listin, avšak nebyla zapsána do hlavní knihy (§ 4 knih. zák.) vůbec — jakž bylo v případě, jehož se týče rozhodnutí bývalého vídeňského nejvyššího soudu (z 25. července 1888 č. 8800 čís. 12286 Gl. U.), kde šlo o kupní dobírku podle smlouvy tržové, zapsané do hlavní knihy a o opomenutí vkladu této dobírky při vkladu práva vlastnického pro nabyvatele — a proto nelze tvrditi, že by založením opisu dlužního úpisu ve sbírce listin již byla důvěra v pozemkovou knihu vyloučena. Správně proto usoudil rekursní soud, že, nesouhlasí-li účastníci, kteří z opomenutí zápisu povoleného vkladu práva zástavního nabyli v důvěře v pozemkovou knihu práv, nelze opravu v původním pořadí provést, ano tím jejich právo bylo dotčeno.

Čís. 12948.

Pracovní soudy (zákon ze dne 4. července 1931, čís. 131 sb. z. a n.).

Předpis § 36 (2) zákona, podle něhož o rekursech rozhoduje krajský soud s konečnou platností, neplatí, nebylo-li předmětem rozhodování usnesení pracovního soudu, nýbrž usnesení okresního soudu příslušného podle § 42 zákona.

Příslušnost okresních soudů v pracovních sporech (§ 42 zákona) jest výlučná v tom smyslu, že dobrovolné podrobení se příslušnosti jiných řádných soudů by nemělo právní účinek.

(Rozh. ze dne 26. října 1933, R I 979/33.)

Žalobu o zaplacení služebních požitků 36.709 Kč a 8.000 Kč zadal žalobce na okresním soudě v Ch., opíraje jeho příslušnost o předpis § 42 zák. o pracovních soudech, ježto byl zaměstnán ve filiálce žalované v obvodu okresního soudu v Ch. Žalovaná firma vznesla námitku místní nepřislušnosti, ježto ve služební smlouvě bylo ujednáno, že ve všech sporných případech, jež by mohly vzniknouti ze služební smlouvy, podrobují se strany výlučně okresnímu soudu v Z. Soud prvního stálice námitce vyhověl a odmítl žalobu pro místní nepřislušnost soudu. Rekursní soud zamítl námitku místní nepřislušnosti.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

Důvody:

V otázce přípustnosti dovolacího rekursu jest souhlasiti s názorem rekurentky, že dovolací rekurs je přípustný, poněvadž rekursní soud změnil usnesení okresního soudu v Ch. jako soudu řádného, pro nějž zákon ze dne 4. července 1931, čís. 131 sb. z. a n. v § 42 nestanovil žádnou jinou výjimku kromě předpisů o příslušnosti okresních soudů, takže v ostatních směrech platí u okresních soudů i v případě § 42 zák. čís. 131/31 sb. z. a n. obecné předpisy zákonů procesních. Neplatí proto předpis § 36 (2) téhož zákona, podle něhož o rekursech rozhoduje krajský soud s konečnou platností, ano předmětem rozhodování nebylo usnesení pracovního soudu nebo jeho předsedy.

Dovolacímu rekursu nelze však přiznati oprávnění. Předmětem sporu jsou žalobcovy nároky z pracovního poměru ve smyslu § 2 zák. čís. 131/1931 sb. z. a n., a příslušnost dovolaného okresního soudu v Ch., — kdež není ani pracovního soudu ani zvláštního oddělení pro spory pracovní — jest odůvodněna předpisy §§ 3 a 42 uvedeného zákona, poněvadž žalobce byl zaměstnán naposledy v prodejně žalované v H., tedy v obvodu tohoto dovolaného soudu. Příslušnost okresních soudů (řádných soudů) ve sporech pracovních je přes opačné tvrzení žalované, odporující doslovu § 42 zák. čís. 131/1931 sb. z. a n., podle tohoto místa zákona výlučná v tom smyslu, že dobrovolné podrobení se příslušnosti jiných řádných soudů by nemělo právní účinek (rozh. čís. 12.239 sb. n. s.). Proto se neprávem odvolává žalovaná k opodstatnění námitky místní nepřislušnosti na odstavec 16 ujednání pro první pololetí 1932 příloha 2), podle něhož se strany podrobují pro veškeré spory z této smlouvy vzešlé do 5.000 Kč výlučné příslušnosti okresnímu soudu v Z., ve sporech přes 5.000 Kč výlučné příslušnosti krajského soudu v U., takže každé jiné sudiště, zejména též sudiště § 87 j. n. jest vyloučeno. K tomu budiž jen podotčeno, že by v případě tvrzené platnosti dohody o místní příslušnosti bylo zmařeno právo

volby žalobcovy, propůjčené mu výslovně zákonem (§§ 3, 42 uvedeného zákona) směřujícím k ochraně zaměstnanců. Vývody dovolacího rekursu, že strany onou dohodou sjednaly negativní úmluvu o příslušnosti, kterou vyloučily na dobu po účinnosti zákona čis. 131/1931 sb. z. a n. žalobcovo právo volby podle § 3 téhož zákona, nemají opory v doslovu dohody a nelze také vyloučení tohoto práva žalobcova uvést v soulad se zákonem.

Čís. 12949.

Podmínkou povolení t. zv. »létací exekuce« podle § 69 první odstavec ex. ř. jest, aby v exekučním návrhu bylo tvrzeno, že do doby, kdy návrh byl učiněn, nebylo vymáhajícimu věřiteli známo, který soud bude soudem exekučním.

Nestačí, uvedeno-li v exekučním návrhu jen, že »za účelem provedení exekuce na všech místech navrhuje vymáhající strana, aby byl o výkon exekuce požádán soud příslušný podle okolností případu«.

(Rozh. ze dne 26. října 1933, R I 1033/33.)

Soud první stolice vyhověl návrhu vymáhajícího věřitele, aby za účelem provedení exekuce (na nemovitosti) na všech místech, byl o výkon exekuce požádán soud příslušný podle okolností případu. Rekursní soud návrh zamítl. Důvody: Prvý soudce pochybil, povoliv bez dalšího létací exekuci podle § 69 ex. ř., aniž byl pro to důvod, a aniž takový důvod byl uplatněn vymáhajícím věřitelem v exekučním návrhu. Přednes v návrhu, že jest se domáháno povolení exekuce podle § 69 ex. ř., aby mohla býti na všech místech proti dlužníku vykonána, není dostatečným podkladem, aby tomuto návrhu bylo vyhověno. V § 69 ex. ř. jest výslovně uvedeno, že tento způsob exekuce může býti jen tehdy povolen, není-li exekuční soud zatím ještě znám. Na to jest klásti důraz a musí proto býti vymáhajícím věřitelem uplatněny okolnosti, prokazující, že exekuční soud není dosud znám. Takové okolnosti však nebyly uvedeny v exekučním návrhu, pročež mu nebylo lze vyhověti. Ježto exekuce na movitosti již byla povolena, stačil napotomní návrh vymáhajícího věřitele, aby byla exekuce vykonána. To však vymáhající věřitelka neučinila, nýbrž učinila návrh o povolení t. zv. létací exekuce.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

Důvody:

Podmínkou povolení t. zv. »létací exekuce« podle § 69 první odstavec ex. ř. jest, aby do doby, kdy návrh jest činěn, nebylo vymáhajícimu věřiteli známo, který soud bude soudem exekučním. Okolnosti odůvodňující tuto nejistotu musí býti v exekučním návrhu tvrzeny. Takovými okolnostmi jsou na př.: je-li neznám pobyt dlužníka, mění-li často místo pobytu a běře-li s sebou své svršky anebo ukrývá-li součástky svého